

Bodóné Csiba Gizella

Szikrák

Bodó Csiba
Gizella:
Szikrák

2003.
(PDF-ES VÁLTOZAT: 2013.)

Írta és szerkesztette: Bodó Csiba Gizella

*A 2013-as - PDF-es - változat tipográfiája,
szerkesztése: Baranyai Attila*

A könyv nyomtatott formában is kapható

*a Szent Gellért Kiadó és Nyomda könyvesboltjában:
1053. Budapest, Kossuth Lajos u. 1. sz. alatt,
vagy megrendelhető
a a@sztgellertkiado.hu címen.*

© Bodó Csiba Gizella, 2003

*Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!*

Szikrák

Ezek a gondolatok csak szikrák. A gondolat kipattanó picit, fényes villanásai, melyek felfelé szállnak az éj sötétjébe, s eltűnnek. Ha nem ilyen rövid villanások lennének, hanem hosszabb gondolat-nyelvek, akkor az láng lenne, s ha láng lenne az már tűz lenne, s akkor megvilágítaná az éjszakát, s az éji égboltot is, fénye felérne a csillagokig. Ehhez még táplálnom kell a szikráimat.

I. A KICSI ÉN

Tűz

Ültél már augusztusi éjszaka magasra csapó, vörös és hófehér kontúrú, narancsszín tűznek a táncát nézve? Ahogy kígyózó, hullámozó, absztrakt formákat ölt a láng, incselkedik, tekergőzik, lecsendesül, majd felizzik, pattog, pernyét prüszköl, simogat és viháncol, színesre festi az arcokat, felizzítja a szemeket és elnémítja a hangokat? Mert ez a tűz ami belülről melegít, kibékít, szerelmet gyújt, bánatot olt, dalra fakaszt, elvisz időtlen időkbe, felidézi a sámánok táncát, indiánok béke-pipáját, nomádok pihenését, honfoglalók énekét, az egész világ ős múltját, ősember barlangját; ülsz, belebámulsz és úgy érzed mindent láttál, de ha nem akkor sem kell több semmi, csak a lángok tánca, a lángok karja felfelé kúszó mozdulata, ez a varázs, s rádobsz még egy köteg rózsét, hogy ne hamvadjon ez a fény ami tiszta, tisztító és titokzatos, magához vonz és egygé válsz vele, s tűz vagy Te is egy pillanatra.

Néző-pont

Olvasás közben felnézek a nyári égre. Mintha egy óriási szem nézne rám – felhőből formálva. S megigazitom a hajam.

A tett

A mai napon alkottam egy teljesen új szót, - azt hiszem már nem éltem hiába.

Főhajtás

Hogy kíváncsi lettem Szent Antal Bazilikájára Padovában, azt az a Diósgyőr és Vasgyár között álló, árnyos, kicsi, fehér, nyárfák között meghúzódó templom váltotta ki, ahol a perselyen álló Szent Antal szobrocska fejet hajtott nekem a négyéves gyerekek, a bedobott kétfilléresért.

Kicsinységem

Amikor a magasra nőtt emberek kedélyesen megalapítják, hogy: jé milyen pici vagy, - mindig egy nagy ember mondása jut eszembe: „A törpék előtt mélyen kell meghajolni!”

Örökség

Apám nem emigrált, a családtagjaim nem disszidáltak, Apám 72 évesen csendesesen elhunyt, két szót hagyott hátra: tisztesség – becsület. Hát mi érdekeset írhatnék én?

Szembenézés

Minden hibámat, téves lépésemet másra hárítottam, elnéztem magamnak mintha nem én lennék érte a felelős, leegyszerűsítettem, továbbléptem rajta, de mélyen belül hagytam, hogy rágjon a kis sötét önvád és elégedetlenség, bizonytalan megbocsátás. Míg így tettem nehéz volt az élet. Amikor megláttam a hibáimat, kemény kritikával szembe fordultam vele s felelősen farkasszemet néztünk, megbocsátottam magamnak, attól kezdve könnyebb lett és egyszerűbb minden, s megbocsátottak nekem.

Márai

Márait olvasva minden soráról eszembe jutott valami, csak úgy pattogtak a „szikrák”. Vannak olyan könyvek, amelyeknél a háromszázadik oldal után sincs egyetlen épkezléb gondolatom sem, melyet izgalommal le akarnék írni. (Igaz ezeknél a könyveknél állandó „halasztást” kérek a folytatásra.)

Kérdés

Mindent megírtak már, mindent megfogalmaztak már. De amit én éltem át azt csak én tudom megírni, hogy hogyan éltem meg, csak én tudom megfogalmazni. Kérdés csak az, érdekelt ez valakit?

Bátorság

A festő azt mondta amikor fiatal voltam: írd, írd, írd, aztán semmisítsd meg mindet, majd újra írd, írd és újra semmisítsd meg.

Írtam, írtam és megsemmisítettem. Negyven év után úgy érzem, most már mindegy. Most már hagyhatom, hogy elolvassák. Már nem bánt, hogy mit mondanak róla.

Finomítás

Addig-addig csiszolgattam írásaimat, míg teljesen elkopott a smirglipapír.

Hajnali ébredés

A szavakat hajnalban dobta párnámra az álom küldötte, vagy a kékszárnyú kerámia angyal ki az ágyam felett üldögél felhúzott lábakkal. Ilyenkor izgalom fog el félálomban is. A lámpa kapcsolóját keresem, aztán a tollat, a jegyzetömböt, vagy a zöld füzetet.

Leírom gyorsan, aztán visszaesem a párnámra megkönnyebbülten, már üres a párnám – kiírtam róla mindent, csak a fejem süllyesztette mélyedés ásítzik. Visszaalszom.

Magánbeszélgetés

Az író olyan ember, aki magában fecseg, magában vitatkozik, mondandóját írásban mondja el, mert a többiek mindig beszélnek, s nem hagyják szóhoz jutni.

Villanás

Már aludnom kellene. Holnap korán kell kelnem, nagy út áll előttem, s fáj a fejem is. De jönnek sorba a gondolatok, amiket le kell írnom! A gondolatvillanások most jók, most kell leírni, holnapra elillan, mint az illat.

Szerénység

Lehet, hogy híresebbek lennének az írásaim, ha nem adatnám ki, hanem agyag korsóba zárnám, bedugnám egy barlang száján és kétezer év múlva megtalálná egy kecskepásztor.

Hangom

Ég és Föld – ez a címe Márai egyik könyvének. Ez a különbség köztünk: Ég és Föld. Ő már halhatatlan. Én meg most akarom a hangom hallatni. Csak nem tudom, Ő utána érdemes-e?

Megújulás

Hét évenként kicserélődnek teljesen sejtjeink. Én már a nyolcadik vadonatúj ember vagyok minden porcikámban kicserélve. De mit keresnek a szarkalábak a szemem körül?

Büntetés

Apám négy éves koromban a sarokba térdeltetett, mert nem kértem bocsánatot egy kis rossz cselekedetemért.

Most jöttem rá, már ötven éve térdepelek.

- Bocsáss meg Apám!

Értékelés

Négy éves koromban Anyámtól azt hallottam: Teremtő Isten!

Ez nekem nagyon tetszett. Húsz évesen ezt leírtam első írásomban. Ötven év után rájöttem, most is ez tetszik nekem a legjobban: a Teremtő Isten!

Kilences

Az élet számaim, születésemmel és a nevemmel „kapott” is, Kilences! A 10-es szám jelentése a numerológiában: „Teljes újrakezdés”. Nekem még egyet kell számolnom.

Gondolattalan

Akkor vannak a legszebb gondolataim, amikor gondolattalan vagyok. Akkor nem az eszem gondolkodik, hanem a szívem, az érzékeim, a pórusaim.

Kulcs...

Egy kulcsmondat magamnak: (és ha gondolják?...) Ha elindulsz, haladni fogsz, ha közben szemlélődöl észrevételezel, az ész-re vétellel esetleg gondolkodni fogsz, a gondolattal keresni fogsz, ha keresel, találni fogsz, ha találsz tapasztalni fogsz, s a tapasztalás a cél felé haladás útja.

Láng-ságok

Üldögélek tovább az augusztusi estében, s nézem a lángokat. Mennyi minden szól a lángról, a felhevítő, éltető, mindent elborító elemi csodáról:

- szól a lánglelkű költőről, ki verset írt a „lángsugarú” nyárról. S tudjuk-e hogy milyen a lángsugár, az a nagy hőfokú fénysugár, mely valahonnan végtelen messzeségekből áramlik hozzánk, reánk? Szavakkal talán leírhatatlan, ha napba nézel egy pillanatra, s becsukod szemed, lehet, hogy felragyoghat a lángsugár szemed mögött, vagy mélyen benned;

- s szól a lángelméről, a zseniről, ki rendkívüli szellemi képességeivel felette áll mindnyájunknak kik csak földön járunk. S látom Leonardo da Vinci szép arcát, Petőfi lobogó lényét kisejleni a lángok-formájában. Lángoló verseit szavalva tüzet-lángot hagyott maga után – mondja Jókai Petőfiről.

A lángész kinek teremtmény ihletése, lángelméje alkotásaiban, alkotó tevékenységében nyilvánul meg, alkotásainak lángszerűségi jegyeit beégetve hordozza homloka mögött, bölcselő, író, költő vagy tudós ő.

S lángol, lobogva ég az „öröm-tűz”. S lángol arcunk is haragtól, szégyentől, láztól vagy ha rajongva lelkesedünk valakiért, valamiért. – „Kiért lángol tisztán e szív” – kérdi Kisfaludy Károly? – „De néha mégis oly jó volna égni! Lángolni, mint kölyök koromban” – írta Ady.

„Újabb időkben Isten Lángoszlopoknak rendelé a költőket, hogy ők vezessék a népet Kánaán felé” – e szavakat is Petőfitől kaptuk. De mintha e még újabb időkben a lángoszlopokat nem táplálná égi tűz, nem látom, hogy magasra világítanak, inkább csak lápok fölött libegő lidérc-fények kicsiny csóvái léteznének, vagy jobb esetben figyelő „örlángok.” Igaz Kánaán is mintha máshová esne a térképeken mostanában.

S lángol a szenvedély a bosszú az ég felé, s lángol a szívben a szerelem a gyűlölet, a düh, s lángol a szem tükrében a reménység, rendkívüli ragyogással. S lehet lángoló szemekkel mosolyogni, simogatni, s lehet lángoló szemekkel ölni.

S szól a lángból növő lángoszlopokról, kik sötét éjszakában, sötét korszakokban vakító lángoszlopként tömegeket vezetnek, irányt mutató, történelmi jelentőségű személyek. Kiknek felelőssége hihetetlen, mert a szikra lángot vet, de leégetheti a Földet oxigénnel ellátó esőerdőket is.

S szól a láng nekem a „Lángpallosról” is – mi a Biblia szerint a kerubok büntető fegyverként hordozott lángoló pengéjű kardja volt. Bosszúálló, elrettentő büntető eszköz. Villámkorbácsaikkal, lángpallosaikkal a szörnyű istenhősök egymásra sújtanak. –írta Jókai. Odafönt is háborúk? Vagy mi exportáljuk világ polgárai?

Lángelmék, lánglelkek lángoszlopok, titeket tápláljon minden rőzse, ne lángpallosokat eddzen az erő! Minden szemben álló fél (ki nem egész) helyezze lángpallosát lábai mellé: tűzszünetet rendeltem el!!

II. AZ ÓRIÁS TERMÉSZET

Fecskék

A fecskék úgy tanultak repülni, úgy gyakorlatoztak mint a kamikázék. Amikor már mindent tudtak – délre szálltak.

Enyhe büntetés

Azokat az orvvadászokat, akik például pacsirták szárait lövik le, s kocsijuk csomagtartójában csempézik hazájukba az ártatlan, ritka zsákmányt, súlyosan büntetném: 10 évig csak marharépát ehetnének (fűszer nélkül), s mellékbüntetés: öt évre eltiltás a fénytől!

Gyönyörködjetek

A világ mozgásban van: libegnek a diófa levelei, bólogatnak a vad margaréta virágai, cikk-cakkban szárnyal a finom, lila szárnyú pille, sasszézik a méhecske a szarkalábon, harangoznak a körték a botjára támaszkodó vénséges körtefán.

Állatok meg emberek egy pillanatra, gyönyörködjetek!

Táplálék

A föld gőzölgött a fátyolos reggeli fényben mint az asztalra tett étel, mert bizony étel Ő, életünk étele a föld. Az életünk elé tált menü fő étele a föld. Ne piszkáljuk hát, ne turkáljuk, ne pocskoljuk mint az étvágytalan gyermek. Ízlelgessük, élvezzük minden falatját jó inyencek módjára, mértékkel fogyasszuk, osszuk szét úgy hogy jusson a „nagy család” minden tagjának, s ha elteltünk, gondoljunk arra, a maradék is megmelegíthető, vagy visszaadható a földnek, hogy hasznosulhasson újra, új nemzedékeknek is.

S ha így fogyasszuk el mindennapi kenyerünket, talán megérdemljük, hogy felszolgálják nekünk a szellemi táplálékot is.

A tarifa

Az egész napos gyaloglás után, kis lovas kordéval hagytuk el Petrát. A kocsis 12 dinárt kért magának, majd egy dinárt a lovának. Én fordítva adtam a fizetést.

Ájulás

A tavasz beleájult a nyárba minden átmenet nélkül. Egy perccel korábban még virágjában pompázott, még üde tavasz volt, aztán hirtelen elájult a rátelepedett hőségtől ami fogadta. A „repülősót” meg sehol nem találtam.

Bútor-múlt

A nyaralóban a friss festés, a nap melegére kitett csergék, vásznak illata töltötte be évekig a szobát. Majd egy használt, holland ülő garnitúra költözött be, s egy más háznak, más életnek, megöregedett évtizedeknek szagát terítette szét, betelepítette a múltját. Nem tudom kiknek életét lehelte bele a valóságomba. Kell idő míg áthangolom. Vajon akarja-e, vajon felejt-e?

Halott ág

Az öreg akácfának a legfelső ág-együttese halott volt. Halott volt, mert teljesen száraz és csupasz-csontos ágakból állt, s halott volt, mert egy koponyát formált nagy üreges szemgödörrel, hosszú orral, ég felé csatlakozó néhány antennával. Ha lehevertem a kertben, mindig ezt a halott koponya formájú ág kompozíciót láttam. S a madarak – egy gerlepár, s a cinkék és rigók – ezt a halott ág alkotást szerették a legjobban. Ez volt a pletykapadjuk, randevúik helye, csókolózásuk és családi perpatvaraik színtere. Nekem pedig a Kedves halála előtti, odaátra figyelő beesett arcát jutatta mindig eszembe.

A fa zöldellő részét sem én sem a madarak szinte észre sem vették, nem foglalkoztak vele.

Az élet természetes.

Természet-festészet

Mintha Isten ősz fűrtjei kerültek volna szét az alkonyi égen, majd Sagal egy figurája úszott és Cezanne ecsetvonása merészen.

A víz ólmos-ezüst tajtékokat vetett,
Hattyúcsalád ringatta magát a hátán,
Mi sem volt természetesebb.

Hagyták magukat, forró szél birkózott a természet végtelen vitorla vásznán.

Seregély-kotta

Hullámozó repülése a seregély rajnak,
Mint zeneművön a kottasorok
Violin kulcsot formálnak az elején,
Majd a szopránból, az altba csapnak.

Egyensúly

A TV Híradóban mutatják, Amerikában, Franciaországban szörnyű erdőtüzek pusztítanak a szokatlan hőségtől. Indiában, Kínában óriási esők mosnak el falvakat, utakat, hidakat. A Föld mindig egyensúlyra törekszik.

Határozottság

A birsalmafa nem kérdezett: - tegye-e, ne tegye-e? Nem meditált, hogy ma? Vagy inkább holnap? Nem hezitált: érdemes, nem érdemes? Egyszerűen megtette: virágba borult még aznap. S a gyümölcsei mutatják, érdemes volt!

Előadás

Estére operett előadásra hívtak! Még egy órára van addig, itt fekszem a mogyoró bokrok alatt izzadtan, s tudom, hogy a felhők vonulását, a borzolt felhők színre lépését a párban pompásan elhúzó gerlék „légi bemutatóját”, fecskék gyakorlatozását, a káposzta lepke táncát, a levelek zümmögő kórusát semmilyen előadás nem tudja felülmúlni. Itt kellene maradni a kertben, amíg lemegy az alkonyi csillagmintás függöny, s tapssal jutalmazni a naplementét a Bence hegy felett, tapssal jutalmazni a nagy Rendezőt.

Egy nyelven

A sárga, puha tollköpenyes, magányos kis madár legalább harmincadszor cserregte az ágon: „Miért? – Miért?” és én nem tudtam neki válaszolni.

A fa alatt egyedül ültem, bele kiáltottam a szélbe: „Miért?” És a madarak nem tudtak nekem válaszolni. Egy nyelvet kellene beszélnünk!

Térdre

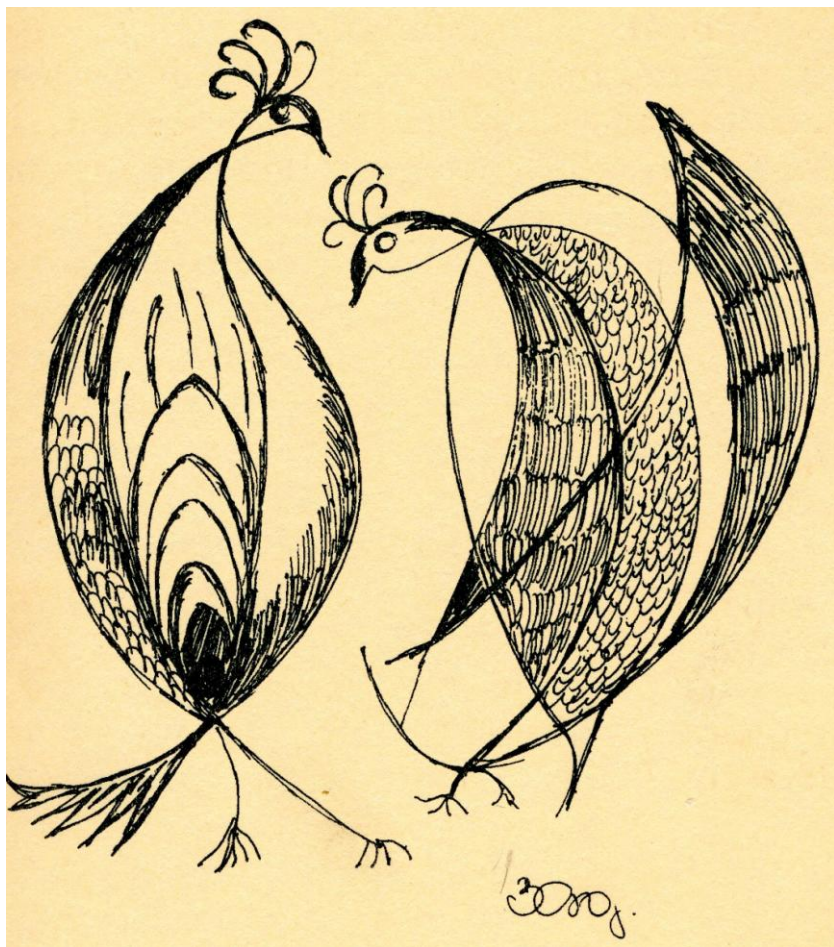
A sárga rigó éppen beskálázta hangját, azt hiszem az esti litániára készült a természet templomába. Ő kristály tisztán szólt, mi térdeljünk le őszinte szívvel!

Koncert

A koncert 9-kor kezdődött. A tücskök több szólamban, fáradhatatlanul hegedültek három óra múlva is. Nem tudtam egy ideig ki int be a szólamok belépésekor, ki vezényel, aztán hirtelen rádöbbentem: - hát a Mester!

Petunia-lét

A petúniák mint kitárt ölek, fordulnak a nap felé, s néhány csepp víztől buján illatoznak.
A tikkasztó nap hevének múltával mint hajdani szeretők hálát súgnak, vagy hazudnak az alkonyatnak.

III. „MINDENEKFELETT”

Angyalpad

Gyermekkorom szomszédasszonya - aki 25 évig ápolta végtelen szeretettel mindaddig csecsemőszinten maradt beteg gyermekét, megbocsátó türelemmel viselte el sűrűn részeg férjét, - mindig azt mondta derűsen: ha meghalok, egy felhőn fogok üldögélni és lógotom a lábam. Sosem láttam a lábát lógotva a felhőkön. Lehet, hogy az Angyalok kerevetén kapott helyet?

Keresztút

Van a kereszt és van az út.
És van keresztút.
Az Út nem mindig a kereszt.
De a Kereszt mindig az Út.

Hang és fény

A repülőgép az erős júliusi fényben olyan volt oda-fent mint egy üvegtestű szitakötő, a mormogása testes volt, s sokáig hallatszott még akkor is amikor a test eltűnt. Mintha a fényjáték és a hangjáték nem lettek volna szinkronba.

(Hát persze)

A szitakötő szinkronban van. (Emberi érzékelés szerint)

Mondanivaló

Úgy érzem, hogy csak arról van mondani valóm, írni valóm amit a Teremtő alkotott: erdő, fák, folyók, virágok, állatok, zivatarok, sivatagok. Amit mi alkotunk, mint bevásárló központok, hivatalok – erről nincs mondanivalóm.

Felfelé

A völgyből felhallatszik az elsuhanó autók zúgása, a völgyből fenn száll felfelé a kakas kukorékolása, a gyerekek göndör kacaja, egy pacsirta trillája. A hegyből csendességgel, méltósággal hallgatta a hozzá felszálló hangokat. Ő tudta: minden felfelé száll!

Kritizálj!

Hosszú ideig jól viselkedtem. Nem köptem a padlóra, nem fújtam az orrom túlkölve, szépen mosolyogtam, kerültem a hangos vitákat. Mindenkinek meg akartam felelni!

Most néha kiabálok „mindent felejtő” öregjeimmel, asztalra csapok ha kibabrálnak velem, olykor beolvasok barátaimnak ha nem őszinték. Már nem akarok mindenkinek megfelelni.

Egyedül a Teremtő tetszését szeretném elnyerni. – Nézz le rám és kritizálj keményen!

Nap-fa-óra

Lent a mező közepén áll egy óriás Fa-nap-óra. Terebélyes árnyéka mint az óramutató reggel elindul és ballag körbe. Most délután a hegy felé mutat az árnyéka. S olyan pontos, hogy a környező erdők, a gólyák a távolabbi láposban mind hozzá igazodnak. A tücsök is odanéz, s jelzi, hogy kezdődhet a koncert. De a Fa-nap-óra alkonyattal megállítja mutatóját! Időnk lejárt.

Isten tenyerén

Ma nem tettem semmi különöset, csak amit mindannyiunknak meg kellene tenni gyakrabban: elindultam a napkeltében, kétszáz kilométert levezettem, hogy meglátogassam a két öreget a zalai dombon, s örömet szerezzek nekik. Dinnyét ízleltünk a kerti asztal mellett, bort kortyoltunk, helyel kínáltuk az érkező szomszédokat, friss vizet öntöttünk a köröttünk tébláboló állatoknak, diófa árnyékában takarót terítettem a melegben is fázó öregre, felolvastam nekik egy szép verssort, alkonyatkor csendesen szemléltük a naplementét, vadvirágos mezőn által vágtam a szálláshely felé, s jó éjt kívántam minden élőnek, még a köveknek is melyek a partoldalt támasztották.

S e nap után ahogy nyugovóra tértem valaki ringatni kezdett. Tisztán éreztem a ringatását. – Te vagy Uram? – kérdeztem. Ki más – válaszolta. Isten tenyerén ringatóztam.

Csókolom a kezét!

Világörökség

Megnéztem Hollókőt a „Világörökség részét”. Járkáltunk sokan turisták a falunak utcáján, olaszok, angolok, korzóztunk fel- alá. Benéztünk a szép építésű házakba, mintha keresnénk valakit, keresnénk valamit, amit nem találunk. Mert nem találtuk a mélán kérődző tehenet az istállóban, bégető bárányt a kert alatt, doromboló macskát a kemence padkáján, tolászkodó kacsákat az itató vályú alatt. Ezeket nem találtuk. Csak a „Világörökség részét”.

„Sándor-palota”

Sándor 75 évesen maradt egyedül, neje meghalt, nulláról kezdett mindent. S vett a hegy alatt, szelídgesztenyefák szomszédságában, - ahol öreg göcsörtös szőlőtőkék könyököltek a meredekről a tetőre - egy pici házat. Kicsit pofozgatott rajta, majd kiírta rá: Sándor Palota! Végül is az a fontos, hogy milyen nevet adunk a dolgoknak.

Országjáráson

Országunk gazdag, buja és zöld,
Mint áradás után - a „földi Tejút” - a Nilus
völgy.

(S fáraókban sincs hiány!)
(e rímet faragtam: Kr.után
2003-ban, Magyarországon)

Gyarapodás

Csincse egy pici település, a Budapestről Miskolc felé haladó sínpár baloldalán. 40 éve épült néhány új ház s létrejött e település. Egy-két év múlva néhány sírhalom domborult friss virággal a tetején. Aztán a házak száma gyarapodott és a sírhalmoké úgyszintén. Utaztomban mindig figyeltem ezt a növekedést. S legutóbb kecses épület karcsú tornya gazdagította az ismerős tájat a vonat-ablakából, ahogy elhagyom. A tanya talán falu rangjára emelkedett azzal, hogy ez az új templom mint egy kotlós tyúk maga köré gyűjtötte a csibéit, melyek előbb voltak mint Ő. De Ő is megérkezett.

Pontosság?

Baráti házaspárból a feleség hív fel telefonon, egyik nap sírva, nagyon beteg a férje, már nem biztatják semmivel az orvosok. Egy lehetőséget még megpróbálunk, gyógyító életenergiával segíteni. A szakadék szélén áll – mondja a gyógyász, hogy merre indul ez rajta múlik és egy hajszálon.

Még reménykedünk. Két nap sem telik el – Elkéstünk – zokog az asszony. Elkéstünk. – Elment!

Mi elkéstünk. De Ő pontosan megjelent ott, ahová indult, ott ahol már várták!

Tiszteletem

Festő barátom fogcsikorgatva mondta amikor 21 évesek voltunk: „több tiszteletet a művésznek, több tiszteletet a mesternek”. Igen akkor nem tiszteltem sem Őt, sem mást.

Most 31 évvel később „több tisztelettel” gondolok rá, s több tisztelettel hajlok meg minden embertársam előtt!

S Minden tiszteletem a Mesteré!

Példa-mutatás

Jósnőnél jártam. Mindent megjósolt – az idei lobogó szerelem megérkeztét, biztos munkahelyet, sikereket. Csak azt felejtette el megjósolni, hogy amikor eljövök tőle egy sötétebb bőrű férfi, tört magyarsággal száz forint felváltását kéri, sürgős telefonhívásához, és észrevétlenül, bűvész ügyességgel, megszabadítja pénztárcámat tizenkétezer forinttól. Amikor erre egy félóra múlva rádöbbenek, bambán állok. Az égi hang leszól -

- Látod milyen hiszékeny vagy?

Csak ezt akartam neked egy példával illusztrálni!

„Át-menet”

Itt azt sírjuk/ súgjuk: Elment!

Odaát köszöntik: aki Megérkezett!

Okok

A festő „éppen” ott volt a kiállításon, ahol megtetszett a műve. Rendeltem két képet. Egy idő után úgy gondoltam, el kellene hoznia. Egy idő után Ő úgy gondolta, elhozza személyesen. Lánykájával érkezett a távoli városból, beszélgettünk erről- arról.

S belül valahol nem értettük – miért gondoltam én, hogy személyesen kell elhoznia, s Ő nem értette miért hozta el személyesen. Míg egy mondat elhangzott egy pilisi kirándulásomról, s az ottani energiákról. Erre felkapta fejét, - erről beszéljen - kért. Aztán Ő beszélt évekkel ezelőtti földön kívüliekkel történt találkozásáról, amitől életük megváltozott.

Egyszerre szólaltunk meg: - ezért kellett, hogy személyesen találkozzunk, hogy ezekről a dolgokról beszélgessünk. Mert mindennek oka van.

A „Táltos”

Dobogókőn állunk, ülünk több százan. A Táltos Mester megidézi a Turul madarat és a fák zúgni kezdenek iszonyú erővel, mintha hatalmas szárnycsapások zúgtak volna köztük. – Megidézem a Szentjeinket, Lászlót, Endrét – mondja karjait széttárva, s a mosolygós napfény meg állt a fák között, csend lett, békés, tavaszi csend.

Végül is, hogy a Táltos szerepe mi volt, mindegy! A Turultól zúgott az erdő, a Szentek pedig csendben beléptek a fák közé!

Csodagyerek

Hárman üldögéltek a séta után a Budai Várban. A férfi, a lánya, meg Ő. A lány 12 éves, halk szavú, fegyelmezett, nem akarta, hogy mindenképpen ráfigyeljenek, nem nyafogott, nem kért külön nyaláncságot, nem szertelenkedett, nem szólt bele a felnőttek beszélgetésébe. Felállt, távolabb ment, rákönykölt a bástyafalra, s nézte a Duna és Budapest látképét.

A férfi ekkor sietősen folytatta a megkezdett történetet: - Ő – intett a lánya felé, - az Ővelük – a fénylényekkel - történt találkozás után született. Nem vártuk, nem voltak a terhességnek semmilyen megszokott jelei, sem felesége súlyán, sem hasán, egyáltalán minden tipikus jelzés nélküli volt.

Daganatos félelmek miatt ment az asszony orvoshoz, s akkor előzmények és fájdalmak nélkül megszületett a lány.

Különleges gyerek. Azért mondom gyorsan és halkán, mert Ő nem tudja világra jöttének körülményeit.

De igen! - Gondoltam. Ő választotta jövetelét! Ha angyalok küldötte, akkor pedig azért tudja pontosan. Jobban mint a szülei. Akik „küldték” biztosan ott állnak vele a bástya korlátjánál.

Kereszt-rejtvény

Az írások többsége olyan, mintha Kosáriné Réz Lola írta volna. De egy sorban – lehet, hogy függőlegesen – megbújik egy sor Shakespeare. - Olvasó az a dolgod, hogy e sor betűit összerakva megtaláld az írásban azt az egyetlen sor Shakespeare-t.

Házasság

Mi volt a házasság a számára?

Például az a hajnal volt, amikor munkából hazaérve az asszony kiült mellé a konyhaasztalhoz.

Behűtött pezsgőt iszogattak, fagyos szalonnából katonákat rendeztek a deszkán a kockára vágott kenyérre és beszélgettek.

Erre a képre halála előtti óráiban is jóízűen emlékezett.

Életből tanulni

Nem szeretem a gombostűre szúrt bogarak és lepkék látványát. Egy lepke gyűjtemény olyan mint egy sírkert.

A bogár csak jöjjön elő valahonnan, tegye a dolgát, toljon trágya-galacsint, vagy emelje hátára a bábót, mint csütörtökönként batyujukat a túrós kofák, aztán hagyja el a teret, bújjon be a küszöb alatti apró résen, vagy a szalonna sütő kövére épített várába, tehát élje az életét, vagy lelje halálát egy fekete rigó csőrében. A lepke jelenjen meg szertelenül cikázva át a légen – Ő tudja milyen koreográfia szerint, - aztán libbenjen ki a szem látóköréből, de ne meredjen kitérítve, gombostűre tűzve iskolák osztálytermeiben.

Ebből már nem tanulnak semmit. Ebből egyetlen nebuló sem tanulja meg a bogáreltet, vagy a lepke létét.

„Mindennek rendelt ideje van!”

Az ember amikor tizenéves, sötétségbe, sárba burkolva látja a világot, notesze Radnóti Bory naplója, városa a fájdalom Párizsa, az élet ó jaj csupa szenvedés. Aztán ahogy halad előre ebben a nagy szenvedő mocsárban, egyszer csak meghallja a pacsirta hangját, a szúnyog dűnnyögésének dallama van, semmi sem olyan fontos már, s megörül a sötét felhőből előbukkanó napfénykévének, tenyerét tartja a fénynyalábnak megtölti magát vele.

És tele van, színültig tele az élettel.

Ilyenkor van a vénasszonyok nyara.

Mégis fordítva?

Talán az élet elején kellene kapnunk az ijesztő nagy csapást, (bár kell-e nagyobb trauma mint a születés?)

hogy attól kezdve értékelni tudjuk az élet minden másodpercét! Nem akkor amikor már visszafelé számolunk! S kétségbe esve látjuk, hogy amit eddig tettünk az semmi sem volt!

Ítélet

Életfogytiglan kaptam az életet.

Nem fellebbezek.

Le kell töltenem.

Még időben

Miután az embert földhöz vágja az infarktus, s túléli, 15 km-t sétál naponta a befagyott Balatonon Füred és Tihany között, majd mielőtt a szanatóriumba visszatérne még lopva megiszik három deci vörösbort. Nyugodt és bizakodó. Infarktus előtt kellene nyugodtnak és bizakodónak lennünk, naponta egy órát vagy legalább egy km-t sétálni bárhol, gondolatlanul, hanyagul hátratett kézzel, s minden nap meginni komótosan kortyolgatva egy deci vörösbort. A figyelmeztetések nélkül megérteni, miről szól ez az egész, ami az élet címszó alatt van.

Béke vágy

Társas utazáson asztal társunk amikor végighallgatta az első napi kalandunkat – miszerint rablási kísérlet elszenvedői voltunk, csendesen megjegyezte: - mindig kell valami izgalom – igaz? Akkor még nem tudtuk amit Ő már tudott, hogy halálos beteg, hónapjai vannak hátra, - Ő már nem vágyott izgalomra! Csak békére.

Ez csak az ősz

Vérbe, rozsdába, mustárba
mártott levelekkel,
Búcsút int, ez a kora ősz.
Arcomon könnyek peregnek,
Kacagás nálam már nem időz.
(Nézzetek meg tavasszal!)

Koporsó avatás

Amikor végérvényesen elmegyek, s esetleg búcsúztatni készülnek valakik, ne kórus énekeljen unottan koporsóm mellett. Egy üveg pezsgőt lendítsenek neki a fejfámnak, mint amikor hajót avatnak, mely az óceánokra indul.

Mert nagy vizekre fogok én is elindulni, égi tengereket fogok bejárni, s annak így dukál, pezsgős palack pukkanjon szét, mint ahogy az élet tette.

Csend-zavar

Jó csend volt ezen a vidéken. Szőlők illatoztak, pipacsok nyíltak csak úgy rendezetlenül. Jöttek az emberek élvezni a csendet, a szőlők illatát, gyönyörködtek a pipacsok vérszínű pecsétjében. Mind többen és többen jöttek, a szőlőt kivágták, házakat építettek, a pipacsokat buldózerek takarították el, hogy házak épülhessenek, a vízpartra színpadokat tákoltak és jöttek a road-shok, jöttek nagy zenebonával a „bulik”, hogy szórakoztassák

azokat, akik ide jöttek a csend, a szőlő illata, a pipacsok csókja miatt.

„Ez a fejlődés már visszafordíthatatlan” mondta a polgármester - sajnos sóhajtottam.

Szerepcserék

Este van. Információért bekapcsolom a televíziót. Az első csatornán amit kinyitok éppen hatalmas jobb horgot akaszt le a filmbeli „hölgy” egy másik izmos amazonnak; gyorsan átkapcsolok másik csatornára. Itt fekete bőrszerelés tüzel csípőből egy száguldó autóra, szőke hosszú haja lobog a szélben, kitűnően sminkelt szép arcából kőkemény tekintete résnyire szűkített szemén villámként sújt le a lövéssel egy időben. Már a harmadik állomást fogom, hol napbarnított izmok dudorodnak ki feszes kis trikóból amint a dzsungelben egy kötélen mászik felfelé a professzor asszony, miközben asszisztense egy fiatalember majd leesik a szikláról ijedtében egy pók láttán...

Ez sem az amire vágytam, újra tovább lépek végre békésebb képek, jól berendezett konyhának tűzhelyén ínycsiklandó ételek készülnek, épp a receptet mondják el a fiúk!

S itt már nem bírom tovább, beszólok a „Rendezőnek”: - valami tévedés van Uram, - az új kori szereposztásnál hiba történt. Menjünk vissza egészen a darab elejére!!!

Az Angyalok figyelnek

Az elcsendesülés órái vannak, éjfél előtt. De nyugati szelek kapnak szárnyra a budai dombok mögött, s vonyítva, sivítva vágtatnak le a Duna felé a meredek utcákon. Szinte akadálytalanul száguld, és élvezi a sebességet. Álmodozó, lassuló majd újra támadó tombolás odakünn. S a három emeletes ház tetőre engedő ablakát kitárja teljes erővel, majd ugyan ezzel a hévvel csapkodni kezdi a falhoz. Nem először táncolnak így az elemek felkérve az ablak-szárnyat. Tudom ettől kezdve nincs tovább éji nyugalom. Az ablak súlyos vas szárnyának rögzítéséhez férfi erő kell. Mivel ennek híján vagyunk a házban ezért az ilyen éjszakák többnyire hajnalig a tompa puffanásokkal tartanak ébren bennünket, amint a szél-zenekarban ez az üst-dob hang zenél.

– Szél-Angyal és Nyugalom Angyal kiegyezését kérem, békekötésüket, irgalmat fáradt fejemnek. Majd fejemre teszem kétségbe esetten a fülhallgatót, hogy kis éji zenével enyhítsem az elemek és a vasszárnyú ablak koncertjét.

Talán negyedórát bírom az éjféli rádiózás fejemet betöltő rezgéseit, akkor félve megszabadítom fülem e magam választotta muzsikától. Csend van. Hallgatózom. Legnagyobb megdöbbenésemre a szél szelídebben seper le az utcán, s az ablak-szárnyának üst-dob hangja sehol. Percek múlva sem, hajnalig sem.

– Az Angyalok becsukják az ablakot ha kérjük – gondolom hálásan.

Talán ha azt kérjük, hogy nyissák ki azt is megteszik, - hogy szállni tudjunk!

Mesterség

Hajnalonként amikor finom ujjak felébresztenek, belső hangok diktálni kezdenek és kényszeresen érzem, hogy ezt le kell írnom, egyszer csak rájövök, hiszen eredeti foglalkozásom úzórn ilyenkor, gyorsíró vagyok. Csak diktálatok nekem égiek csendes süket, sötét hajnalokon, nem felejtettem a gyorsírást, szorgalmasan jegyzetelek. A jegyzőkönyvet majd leadom egyszer Mat Igazság Istennek.

Lopott gyöngyszemek

Azt mondják virágot lopni nem bűn. Remélem szavakat sem. A lopott szó, az én gyöngysoromban – mert remélem azzá lesz - máshová kerül, más értelmet kap, mint a Ti gyöngysorotokban volt, a Ti káromkodásokban volt, a Ti történelmi értekezésekben volt, vagy a természetfilm narrátorának szájából hangzott el mély bariton hangon. De olyan szép volt, úgy megragadott, hogy el kellett oroznom, ide hoznom az én Zöld füzeteimbe, belefűzni a gyöngysorba, még ha nem is mindig igazgyöngyökből áll is ez az ékesség.

Szeretet hullámok mossák majd opálos fehérre, hogy ha tőlem is tovább csenik, rajta legyen a kagylóérlelés jele.

Beszélő viszony

Huszonegy éves volt és magányosnak érezte magát. Testvérek, barátok mind társra leltek, útjukat járták. Ő ült munka után esténként hintaszékében összegömbölyödve, télen plédbe burkolózva, könyveivel körülvéve. Esténként korán lefeküdt a sötétben hosszan kalandozott homályos helyeken, csendes várakozással. Csak várt. Ez a várakozás betöltötte egész lényét.

Hiába hívták, hiába mosolyogták, meg, nem vágyott sehová, Ő várt. Több mint négy év telt el, s akkor egy délután őzbarna mosollyal, dohány illattal, lenyugodott mozdulatokkal és sietség nélküli telt hanggal megérkezett akire várt, az aki ettől kezdve órá figyelt, neki akart örömet szerezni, neki akarta megmutatni a világot. Tudta Órá várt. Ettől kezdve együtt voltak északi fényű ezüst éjszakában, viharos balatoni nádasban, Bence-hegyi pincében, a lázbérci víztározó feletti domb ívének ölelkezésében, a füredi szívstanatórium kapujában búcsúzkodva, életben, titokban, vágyban, átbeszélgetett hajnalokban, zajos fővárosi forgatagban, a Váci utca kirakatainak visszatükröződésében, együtt voltak egymás kezében, szemében, gondolatában. S akkor az egyik ahogy jött, úgy elment. S Ő újra ült összegömbölyödve a hintaszékben, télen plédbe csavarva. Már nem hívták, nem mosolyogták meg, senki nem volt körülötte – 30 év telt el. S Ő belső csendességgel újra várt. Nem tudta mire, kire – de várt. Talán egy találkozásra. S ekkor megszólította Önmagát.

Tűz-korona

A lángoló csipkebokorban Isten szólaljon meg mindenkinék, ahogyan Mózesnek szólt. A Tüzes – szeke-
rek a mezőkön ne aknákra hajtsanak rá, hanem Il-
lésként szárnyaltassák lelkünket a magasságok felé,
hogy királyok és királynők legyünk mindannyian,
kiknek koronája nem tüzes korona, mint Dózsa
homlokán, hanem az önmagunk felett uralkodás
Krisztus-gyémánttal díszített „ég-köves” koronája.

Engedelmesség

Isten megengedte, hogy mindent megengedjünk ma-
gunknak.

Jó lenne ha nem élnénk vele!

(Mondjuk vissza)

A Mű

Az emberiség lassan befejezi nagy Művét, megpihen-
het. Mindent elborított szeméttel!

A Föld nem kap levegőt a colás palack, sörös üveg,
pizzás papírok guánoja alatt.

(Ez a guano viszont még trágyázásra is alkalmatlan.)

A házak ablakán, ajtaján postaládákból és kukákból
folyik a bevásárló központok reklámszenny áradata.

Az erdők égnek szégyenükben, elkeseredésükben.

A vizek oxigénért rohannak félúttól a tengerig. A tengernek alig van ereje partra tessékeltetni a megfeneklett olaj-tartály-hajókat, partjaik olaj-iszappal borítják be a teknősbéka rajokat és az öngyilkos bálnákat.

A levegő hörögve, prüsszkölve sikolt tisztításért, de az örült zaj-szennyezésben nem hallja senki a segélykiáltást.

A Világ felépül, az átadás előtt egy nagytakarítás időszerű lenne. (Bár kérdés, hová seperjük mérhetetlen szemetünket, ha a Földről lesöpörjük a világűrt szennyezzük vele.)

Tisztítsuk meg a Földet, a levegőt, az erdőket, vizeket életünk szennyétől.

Tisztítsuk meg a gondolatainkat, a szavainkat, a csendünket életünk szennyétől, a mérhetetlen reklám-szennyekelettől. Ne ez legyen az amit alkottunk, amit hozzá tettünk a Teremtő művéhez mi kezdetben tökéletes volt.

„A szellemi szikrák – a lángelmék kifejezési formái”. A lángelmék pedig lángcsóvákat képesek küldeni a kozmoszba, a világmindenségbe, hogy felmutassák, a parányi emberek, kik alkotni képesek az EGY képmására teremtettek.

Ember nézz olykor bátran tükörbe!
(Ha mersz!)

A hajnal utolsó szikrái

A tűzben ott fénylik Isten négy arcának első arca a Tűz maga. Az ókori bölcsék úgy tartották, az isteni létállapotban Isten négy arca – az égbolt négy sarokpontja – mutatkozik meg.

Isten első arcának három tüzes látványa, három csillagképben mutatja meg magát, s ezek a Kos, Oroszlán és a Nyilas.

A Kos a tavasz ereje, az ifjúság hevét sugározza, behatol a természet ölébe és életet nemz és indít útjára. A hófehér lángnyelvek a Kos szarvát formálják, ahogy a láng-szarv az ég felé dőf.

Az Oroszlán az érett apa tüze. Azé az apáé, aki összes gyermekére szeretetet és melegséget sugároz és az oltalmában hagyja őket megélni. Az Oroszlán a nyár ereje – így jellemezték.

S látom a fellobogó tűzben ahogy hatalmas, rőt vörös sörénye lengve követi királyi fejének tekintélyt parancsoló mozdulatát, s ahogy bojtos farkával belesuhint a levegőbe mielőtt lassú, lomha mozdulattal elűszna a levegőben.

A Kentaur, vagy Nyilas a gondolat szellemi tüze, az időskor a tél ereje.

S már Ő is ott áll a lángok formájában, megfeszíti nyilát és kilövi láng-vesszőjét a világmindenség felé, s lehet, hogy eltalált egy csillagot, mert egy hullócsillag bukik alá villámröpte pályáján, s süllyed el a mélykéék ég éjszakai tengerében.

Így láttam hát meg Isten első arcának a Tűznek három égi képét idelent ezen az augusztusi éjszakán.

A tűz lassan elhamvad. A lángnyelvek parázsban kúsznak lassú elmúlással. Egy rőzse ág még erőlködve küld egy lélekzetet, majd beleroppan és hamuvá lesz. A hamu még meleg, de már sápadt szürke a kövek gyűrűjében, szürke mint a hajnali derengés – ami gyengéd, de határozott erőszakkal tolja maga előtt az éjszakát.

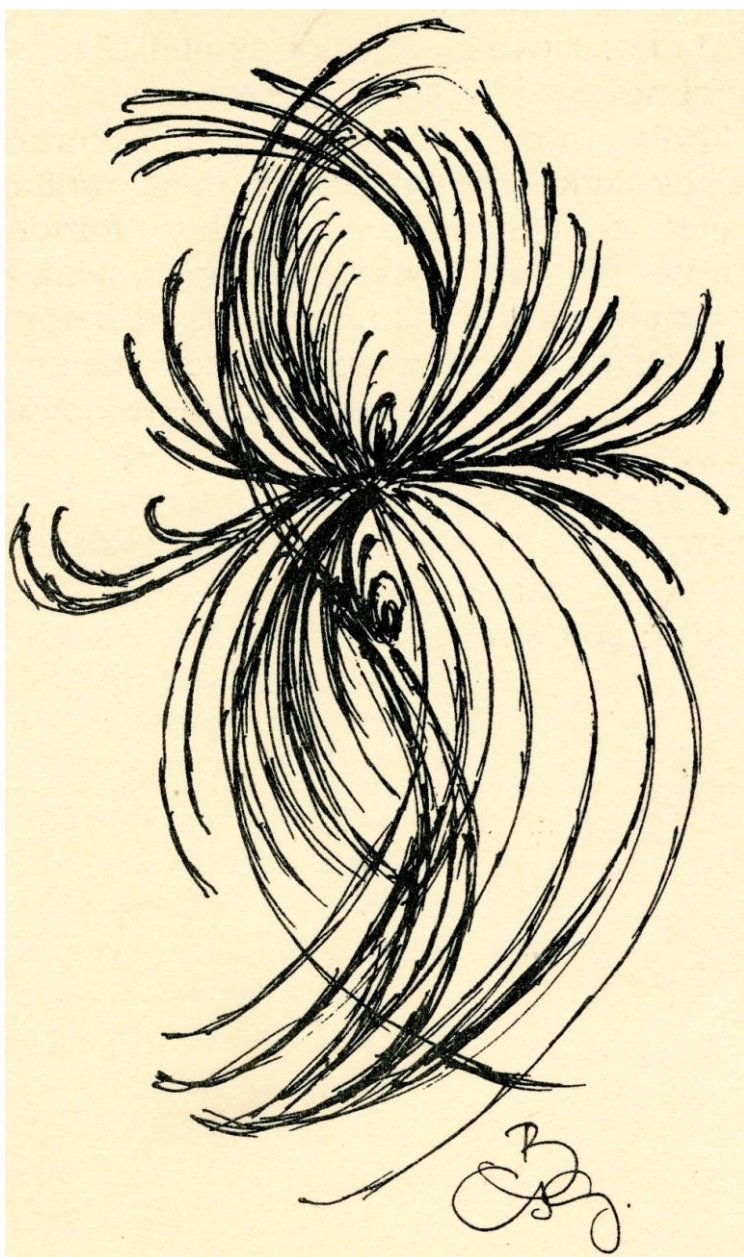
A hajnali hamuszín égbolton lassan új nap születik, emelkedik a horizonton vörösen mint az imént elhalt láng, meleg mint a tűz, fénylő mint az élet.

Emelkedik mint a Tűz madár – a Főnix, mely egyes kultúrák hagyományai szerint nem is létezik másutt csak az élet tűzének lángjában.

A Főnix ama jelenségek szimbóluma amelyek akkor nyilatkoznak meg, amikor az élet a legkopárabb, amikor minden hamuvá hullott szét, amikor valami váratlan izzik fel, s a keletkezett űrt betölti.

Ez az új életre, új reggelre szóló hívás a belülről induló rügyfakasztásra való sugalmazás.

A hamuból élet támad. S a tűz elem a Napban a szellem teremtő energiájával folytatja örök körforgását.

Utó-szikra

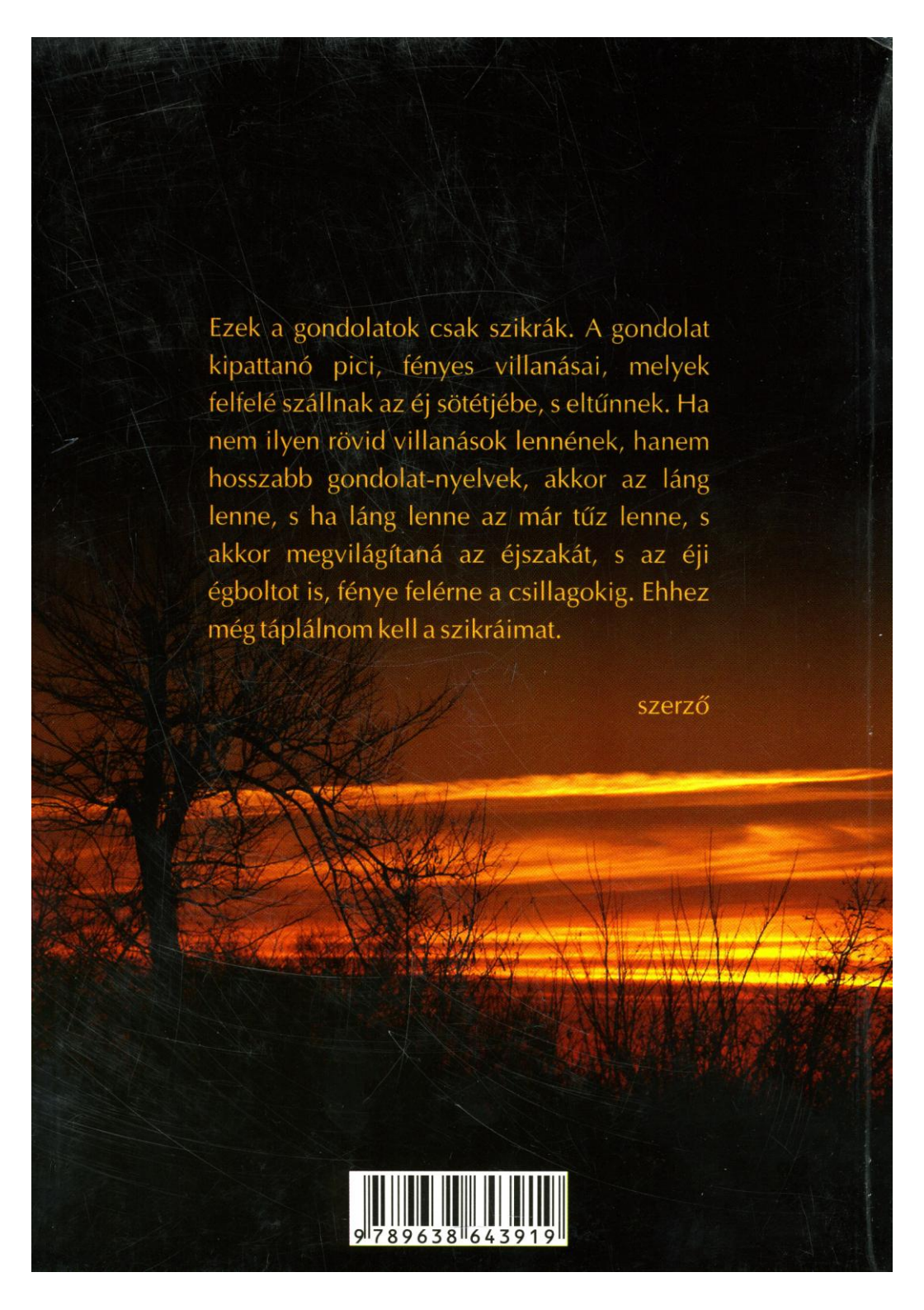
Ha megállsz majd a cél előtt és számot adsz,
Valld be, hogy mindvégig becsaptad magad.
Celládba zártad önmagad
Szíveden rozsdá marta a szeretet lakat.
Olyan állomás voltál amely nem fogad
...elvesztette a kódodat.

Vagy féltél attól a szeretettől, amely adni tud és elfogad.

S amikor ez a filmed már elfogyott,
S porba hajtod a homlokod
Még kérheted a bocsánatot
Feloldozásod is magad adtad,
már megbocsáttatott.
De a felirat már The end
– mi végre volt, mi végre ment?
Miért nem találtad meg önmagad?
Miért sirattál holtakat,
Miért gyűjtöttél tárgyakat,
Miért törtettél gázolón
tapostál megalázkodón,
Hordtad oly büszkén fejed,
s nem vetted észre

Hogy miért és hogy mi végre?
Csak beleéltél a létbe,
Ebbe a gyönyörű misztikus zenébe
Játékba, örömbe és szenvedésbe,
de most már remélem tudod,
ha legközelebb jössz, a tanultakat majd magaddal
hozod!

Budapest, 2003. november 17.

Ezek a gondolatok csak szikrák. A gondolat
kipattanó pici, fényes villanásai, melyek
felfelé szállnak az éj sötétjébe, s eltűnnek. Ha
nem ilyen rövid villanások lennének, hanem
hosszabb gondolat-nyelvek, akkor az láng
lenne, s ha láng lenne az már tűz lenne, s
akkor megvilágítaná az éjszakát, s az éji
égboltot is, fénye felérne a csillagokig. Ehhez
még táplálnom kell a szikráimat.

szerző

